

Katı Yürekli Zengin

Günlerden bir gün, güzel bir ilkbahar sabahında, henüz kimsecikler yatağında doğrulmamışken, kuşlar o dal senin bu dal benim uçuşmaya başlamışlar bile. Yeni yeşermiş ağaçlar rengarenk çiçekleriyle yeryüzüne yeni bir hayat sunuyorlarmış. Önce gök aydınlanmış, sonra güneş hafifçe başını çıkarmış saklandığı yerden. Güller, karanfiller, zambaklar, papatyalar, küstüm çiçekleri, menekşeler, sümbüller birbiriyle yarışır gibi açıyorlarmış.

İşte böylesine güzel bir bahar sabahında, insanlar uyanmak için hiç de zorlanmazlarmış. Gözlerini açar-açmaz çiçeklerin süslediği bahçelerine koşarlar, o mis kokulu havayı ciğerlerine doldururlarmış. Günleri sevinç ve neşe içinde geçermiş.

İlkbaharın, tüm güzelliğini hediye ettiği bu memlekette herkes güler yüzlü, merhametli, konuksever ve iyi kalpliymiş. Bir karıncayı bile incitmekten korkarlarmış. Kazandıklarının bir kısmını fakir olanlara hediye ederler, onların sıkıntılarını azaltmaya çalışırlarmış.

Fakat bu memlekette kese kese altınları, elmasları, gümüşleri, sandık sandık incileri olan bir adam yaşarmış ki; bir kez olsun güldüğünü gören olmamış. Kapısını kim çalsa en ağır sözlerle onu evinden kovarmış. Hiçkimseden hoşlanmadığı için hiçkimse de ondan hoşlanmazmış.

Bir gün elbiseleri yıpranmış, açlıktan benzi solmuş bir adam bu katı yürekli evine varmış, kapısını çalmış. Kapıyı açan hizmetçi, karşısında bir dilenci görünce onu uyarmak istemiş ve demiş ki;

– Bu evin sahibi çok katı yüreklidir. Sana hiçbir şey vermez. Ondan ağır bir söz işitmeden gitsen iyi olur. Yoksa kalbini kırar.

Hizmetçi dilenciye bu sözleri söylerken evin sahibi çıkagelmiş. Gür sesiyle evi inleterek;

– Kimdir beni rahatsız etmekten çekinmeyen, diye sormuş.

Dilenci elini uzatarak;

– Efendim, ben çok açım. Bir parça ekmek vererek iyilikte bulunmak istemez misiniz, demiş.

Adam öfkeden ne yapacağını şaşırarak dilenciye haykırmış:

– Sor bakalım, bu memlekette benim evimden bir dilenciye, bir lokma ekmek çıkmış mı? Var git yoluna. Ekmeğini başka kapılarda ara. Ne diye sana yardım edeyim!

Bu sözleri işiten zavallı dilencinin kalbi kırılmış. Usulca elini çekmiş, tek kelime etmeden dönmüş gitmiş. Fakat adamın o halini merak etmemek mümkün mü? Dilenci de merak etmiş tabii. Kendi kendine konuşmuş durmuş:

– Ben fakirim, hiç gülmesem “niye gülmüyorsun” diye soran olmaz. Peki bu adamın derdi ne? Aç değil, açıkta değil. Memleketi satın alacak kadar parası var. Ama güldüğü hiç görülmemiş. Yazık, ne kadar yazık. Bu hayattan zevk almasını öğrenememiş. İnsanlardan köşe-bucak kaçıyor. Bereket mi kalır o evde!

Bu olayın üzerinden yıllar geçmiş. Belki on yıl, belki on-beş. Ölen ölmüş, kalan kalmış. Kimi zaman zor günler yaşanmış, kimi zaman sevinç sarmış her yanı. Zengin adamın başına bir felaket gelmiş. O servet sanki toz olmuş uçmuş. Daha ne olup bittiğini anlamadan, adam kendisini sokakta buluvermiş. Kapı kapı dolaşıp bir parça ekmek için el açmaya başlamış.

Bir gün şehrin sokaklarında böyle dolaşırken, ihtişamlı bir evin karşısında durmuş. Ve ona bakmaya başlamış. Eski günleri, o çok zengin olduğu günleri hatırlıdan geçirir gibi uzun uzun bakmış eve. Sonra da gidip kapısını çalmış. Kapıyı açan hizmetçi karşısında bir dilenci görünce konuşmadan içeri girmiş. Kısa bir süre sonra geri döndüğünde elinde bir sepet yiyecek varmış. Sepeti dilenciye uzatırken hayretle bağırmış:

– Olamaz! Siz, siz böyle ne hallere düştünüz.

Hizmetçinin sesine gelen evin sahibi, merakla sormuş:

– Ne var, ne oluyor?

Hizmetçi, eskiden yanında çalıştığı beyin şimdi bir dilenci olduğunu, buna çok üzüldüğünü söylemiş. Ev sahibi ise dilenciye tanıyınca bu duruma pek şaşırمامış:

– Ben, bir zamanlar onun kapısını çalan yoksuldum. Fakat o, beni evinden kovdu ve benim kalbimi kırdı. Öyle zengindi ki, gözü hiç kimseyi görmezdi. Demek ki, ondan alınan bana verilmiş. Üzülme, onu içeri al. İstedığı kadar yesin içsin.

Dilenci içeri alınmış, krallara layık bir şekilde ağırlanmış. Adam yaptığı hatayı anlayarak;

– Hakkınızı helal edin efendim, demiş. Şükürler olsun ki, henüz yaşıyorken sizinle karşılaştım. Yoksa bu hakkı nasıl ödeyebilirdim.

Bu iki insan uzun seneler beraber, o evde yaşamışlar. Ve adam gülmeyi; insanlara yardım etmenin ne kadar zevkli olduğunu, insana ne kadar güzel bir huzur verdiğini öğrenmiş.

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>